

Промінь сонця

Чи знаємо ми Україну?

День знань - одне із головних свят навчального року – урочисте, хвилююче і відповідальне. Разом з тим, це свято об'єднує всю громаду – від найменших, тих хто вперше піде до школи і стане першокласником, до серйозних старшокурсників – тих, хто стоїть на порозі дорослого життя. Крім того, це свято всіх учителів, викладачів, батьків, бабусь та дідусів, хто з хвилюванням та гордістю збиратиме та проводитиме рідних чад до школи.

В цей день лунають привітання та теплі слова. Усі бажають школярам успіхів у навчанні та щоб новий навчальний рік приносив тільки приємні враження!

День знань—це не тільки шкільний дзвоник, море квітів і білих стрічок, це ще й перший урок.

Цього року він у нашому класі пройшов дещо незвичайно - у формі гри. Ми об'єдналися в команди і, змагаючись, намагалися показати свої знання про Україну.

Завдання складалися з питань різних рубрик: “Географія”, “Історія”, “Українська мова”, “Мистецтво”.

Більш за все мені сподобалась рубрика “Географія”. І навіть не тому, що ми краще знаємо цей предмет, а тому, що для себе відкрили незвичайні чарівні місця нашої Батьківщини. Саме на них я хочу звернути і вашу увагу.

Виявляється, в Херсонській області є озеро, яке порівнюють з Мертвим морем, - Лемурийське. Воно і цілюще і надзвичайно солоне. На озері спостерігається та ж сама картина, що й на відомому морі – вода виштовхує так, що можна спокійно полежати на поверхні, читаючи газету.

Де ще, крім України, ви знайдете музей-яйце? Архітектурна споруда у формі найбільшого у світі писанкового яйця висотою 14 м та діаметром у 10 м стала візитівкою Коломиї. Це єдиний у світі музей писанкового розпису. Зараз музей володіє колекцією, що налічує понад 6000 писанок, представлених з переважної більшості областей України.

Музей “Писанка” в Коломиї.

Одне із чудес України - Свято-Успенська Святогірська Лавра, розташована на схилах, навислих над водою мальовничих крейдяних гір, що здавна називали Святими. Документально Святі Гори відомі з 1526 р. Серед крейдяних пагорбів, вкритих реліктовим лісом Національного природного парку «Святі Гори», на правому березі Дінця розташувався архітектурний ансамбль Успенського чоловічого монастиря, який в 2004 році набув статусу Лаври. Час і авторство Миколаївської церкви – дивовижної споруди в стилі українського бароко залишаються невідомими вже четверте століття. Єдність храму з природним матеріалом крейдяної скелі та оточуючим природним ландшафтом виводять культову споруду в розряд унікальних об'єктів культурної спадщини України, аналогів якому немає.

А це найромантичніше місце в Україні, створене природою, - тунель кохання, який знаходиться неподалік від Рівного. Сюди приїжджають молоді люди, щоб знайти пару, або просто сфотографуватися і залишити спогад.

Ми, запоріжці, можемо пишатися і своїм дивом—Запорізькою Січчю.

І хоча результати гри нас не дуже порадували, але урок точно приніс користь: ми побачили, наскільки цікава наша країна—Україна.

Лера Корнієнко

Запорізький
навчально-
виховний
комплекс № 19

Періодичне видання 8-А
клас
Вересень 2019

Засновник:

колектив 8-А класу

Головний редактор:

Харенко Т.І

Заступник головного
редактора: Корнієнко
Валерія

Кореспонденти: Ко-
рабльова Тіліна, Ли-
товченко Дар'я

Фотографи: Корасьова
Тіліна,

Верстальник Корнієнко
Валерія

Модератор електронної
версії: Корнієнко Валерія

В цьому випуску:

Чи знаємо ми 1
Україну?

Ми пам'ятаємо. 2
Агедія Бабиного
Яру.

Страничка мудро- 3
сти
Рубаи Омара Хай-
яма

Притча о чаше 3
жизни

Вчителю, по- 4
сміхніться!

Ми пам'ятаємо. Трагедія Бабиного Яру

Братською могилою і символом Голокосту в Україні став Бабин Яр. З вересня 1941 року до кінця вересня 1943-го він був місцем регулярних розстрілів і захоронень, які проводили органи нацистської поліції безпеки та айзантигруппи СД разом із військовою та цивільною владою Києва. Жертвами нацистів стали євреї, роми, українські націоналісти, радянські військовополонені, пацієнти київської психіатричної лікарні та інші національні чи соціальні групи, яких окупанти вважали ворогами або ж "просто зайвими". Бабин Яр – це некрополь для більше ніж 100 000 цивільних громадян та військовополонених.

«Дорога смерті», якою пройшли десятки тисяч євреїв 29 вересня 1941 року, пролягала від Лук'янівської площі по вул. Мельникова до перших воріт Єврейського кладовища, далі – на вул. Катану (нині – сім'ї Хохлових), потім по вул. Табірній (нині – Дорогожицькій). Біля входу до Братського кладовища у євреїв відбирали гроші, коштовності, документи, а також наказували залишати речі й верхній одяг. У кінці Братського (Воїнського) кладовища (нині – територія телевежі) люди повертали у прохід між огорожею кладовища та краєм яру. Розстріл відбувався на майже півкілометровому відтинку яру. Людей змушували роздягатися догола та спускатися до яру, де клали долілиць, шар за шаром, а вздовж рядів ішли німецькі поліцейські й вбивали їх пострілами в потилицю.

29 вересня німці встигли до 18.00 розстріляти близько 22 тисяч. Інших приречених загнали на ніч у порожні гаражі і вбили наступного дня. Потім німецькі сапери підірвали схили, щоб засипати тіла, і змусили військовополонених вирівняти дно яру.

За два дні (29-30 вересня) загинула 33 771 особа. У «Донесенні про події в СРСР» від 02.10.1941 сказано: «Зондеркоманда 4а в співпраці зі штабом групи і двома командами поліційного полку «Південь» 29 і 30.9.41 стратила в Києві 33 771 єврея». Про продовження розстрілів свідчать німецькі документи. Так, приміром, у «Донесенні про події в СРСР» № 111 від 12.10.1941 говориться наступне: «Загальне число страчених зондеркомандою 4а тепер перевищило 51 000». Згідно з німецькими документами розстріли в Києві безперервно продовжувалися до середини листопада 1941-го. Основну масу розстріляних у цей період становили євреї.

Взимку 1941-1942-го у Бабиному

Яру загинули члени Організації українських націоналістів. «Донесення про події в СРСР» № 164 від 4 лютого 1942 р. свідчить: «У Київській області боротьба проти комуністів все більше трансформується в боротьбу проти національних українських формувань... Конфіскований письмовий матеріал, а також свідчення різних арештованих в

останній час прихильників Бандери знову доводять, що прихильників Бандери неможливо залучити до будь-якої позитивної співпраці. Тому лишається тільки повністю знищити цей рух».

Незабаром нацисти розгортають

свої репресії не лише проти бандерівців, але й представників інших течій українського визвольного руху. Загалом у Бабиному Яру загинув 621 український патріот. Тут обірвалося життя української поетеси, члена ОУН Олени Теліги.

Другий етап масових розстрілів припадає на кінець зими 1942 – середину серпня 1943. У цей час створюють Сирецький концтабір, який змінив табір на вулиці Керосинній (створений у квітні-травні 1942-го). Саме його в'язні заповнюють своїми тілами Бабин Яр, ями у самому таборі й довкола нього. Це здебільшого підпільники й партизани: комуністи й українські націоналісти. Заключний етап регулярних розстрілів

відбувався у серпні-вересні 1943-го на фоні знищення раніше захоплених у Бабиному Яру тіл розстріляних. Цю "роботу" виконували ті ж в'язні Сирецького концтабору. Спалювали тіла в яру навпроти.

Зрозумівши, що у Києві не втриматися, німці почали ховати сліди злочинів. 18 серпня 1943-го до Сирецького табору прибула група

всі сліди знищення тіл у Бабиному Яру.

Штандартенфюрер Пауль Блобель, який керував стратами у Києві в 1941-му, наглядав і за спаленням останків жертв у 1943-му. Про це він засвідчив на Нюрнберзькому процесі 1947 року: «Під час мого візиту в серпні я особисто спостерігав за спаленням тіл у загальній могилі під Києвом. Могила була близько 55 м довжиною, 3 м шириною і 2,5 м глибиною. Після того, як верхній шар був знятий, трупи облили горючим матеріалом і підпалили. Пройшло близько двох днів, поки могили згоріли до дна. Я особисто пересвідчився, що прогоріло все до самого дна. Після цього могила була засипана, і так майже у жовтні 1943-го у Бабиному Яру німці ще розстріляли киян, які ухилилися від виконання наказу про повне виселення з міста.

Останній розстріл відбувся 4 листопада 1943-го, а 6-го до Києва увійшла Червона армія.

Окремою сторінкою в історії Бабиного Яру є порятунок приречених євреїв. Національний інститут пам'яті Катастрофи і Героїзму "Яд Вашем" у 1963 році затвердив критерії для отримання почесного звання «Праведник народів світу». У квітні 1989-го було встановлене почесне звання «Праведник Бабиного Яру». Першим його отримав православний священник Олексій Глаголев (посмертно) та члени його сім'ї. Наразі 662 особи удостоєні звання «Праведник Бабиного Яру». Як правило, це цивільні беззбройні жителі окупованих територій: люди похилого віку, діти, жінки. Часто євреїв переховували великі сім'ї. Серед тих, хто отримав звання «Праведник Бабиного Яру», люди різних національностей: українці, росіяни, поляки, білоруси, татари, вірмени, греки й німці. Вшановуючи їх, мусимо пам'ятати, що, рятуючи інших, вони ризикували своїм життям. <http://www.memory.gov.ua>

Страничка мудрости

Рубаи Омара Хайяма

Недавно по зарубежной литературе мы изучали творчество великого человека - Омара Хайяма. Вы можете подумать: ну человек и человек, в чем же его величие? Я отвечу на этот вопрос. Помимо того, что он писал Рубаи, он был персидским философом, математиком, астрономом, ну и по-этом, конечно.

Возможно, вы спросите, что такое рубаи? Я опять же отвечу. Рубаи - это четверостишия, в которых содержится законченная мысль.

Полное имя Хайяма очень длинное, не верите?! Я докажу. Гияс-ад-Абу-аль-Фахи Омар ибн Ибрагим Хайям - ну как, удивлены?

Давайте же поговорим о его творчестве. Меня действительно поразили его произведения. Рубаи, которые я прочитала, заставили меня задуматься. Были и такие, что я не понимала смысла, а были те, которые мне очень понравились. Несмотря на то, что Хайям жил очень-очень давно, его произведения не потеряли актуальности и сегодня.

Как часто, в жизни ошибаясь, теряем тех, кем дорожим.

Чужим понравиться, стараясь, порой от ближнего бежим

Возносим тех, кто нас не стоит, а самых верных предаем.

Кто нас любит, обижаем, и сами извинений ждем...

Чтоб мудро жизнь прожить, знать надобно не мало,

Два важных правила запомни для начала:

Ты лучше голодай, чем что попало есть,

И лучше будь один, чем вместе с кем попало.

Надеюсь, что мое увлечение творчеством Хайяма, передастся и вам.

Лера Корниенко

Притча о чаше жизни

Профессор философии, стоя перед своей аудиторией, взял пятилитровую стеклянную банку и наполнил её камнями, каждый не менее трёх сантиметров в диаметре.

В конце спросил студентов, полная ли банка?

Ответили: да, полная.

Тогда он открыл банку горошка и высыпал её содержимое в большую банку, немного потряс её. Горошек занял свободное место между камнями. Ещё раз профессор спросил студентов, полная ли банка?

Ответили: да, полная.

Тогда он взял коробку, наполненную песком, и насыпал его в банку. Естественно, песок занял полностью существующее свободное место и всё закрыл.

Ещё раз профессор спросил студентов, полная ли банка? Ответили: да, и на этот раз однозначно, она полная.

Тогда из-под стола он достал кружку с водой и вылил её в банку до последней капли, размачивая

песок. Студенты смеялись.

— А сейчас я хочу, чтобы вы поняли, что банка — это ваша жизнь. **Камни** — это важнейшие вещи вашей жизни: семья, здоровье, друзья, свои дети — всё то, что необходимо, чтобы ваша жизнь всё-таки оставалась полной даже в случае, если всё остальное потеряется. **Горошек** — это вещи, которые лично для вас стали важными: работа, дом, автомобиль. **Песок** — это всё остальное, мелочи.

Если сначала наполнить банку песком, не останется места, где могли бы разместиться горошек и камни. И также в вашей жизни, если тратить всё время и всю энергию на мелочи, не остаётся места для важнейших вещей. Занимайтесь тем, что вам приносит счастье: играйте, уделяйте время близким, встречайтесь с друзьями. Всегда будет ещё время, чтобы поработать, заняться уборкой дома, починить и помыть автомобиль. Занимайтесь, прежде всего, камнями, то есть самыми важными вещами в жизни; определите ваши приоритеты: до последней капли, размачивая

Тогда студентка подняла руку и спросила профессора, какое значение имеет вода?

Профессор улыбнулся. Я рад, что вы спросили меня об этом. Я это сделал просто, чтобы доказать вам, что, как бы ни была занята, всегда есть немного места для праздного безделья.

Источник: https://pritchi.ru/id_607

К сожалению, зачастую мы празд-

но проводим время, надеясь, что у нас все еще впереди, что мы все успеем, если захотим. Но жизнь мудрая штука, и часто предоставляет нам бесплатный урок на примере других. Но, к сожалению, только малая часть людей учится на чужих ошибках, большая часть предпочитает набивать шишки самостоятельно. Мне очень понравилась эта притча, может кто-то, прочитав ее, задумается над своей жизнью и вовремя расставит приоритеты.

Вчителю, посміхніться!

3 дні вчителя!

*Бували не раз і не два
І уроки зривати уміли
З вас боліла від нас голова,
Але ви все одно нас любили.*

Першого тижня жовтня ми відзначаємо Ваше свято, вчителю. Тож прийміть наші щирі побажання.

*Тим, хто пізнати добро допоміг,
Тим, хто відкрив для нас тайни доріг,
Тим, хто нам крила дарує щодня,
Тим, хто відкрив нам жагу пізнання
Тим, чия праця важка, непростя,
Тим, чиє слово добром пророка,
Тим, хто відкрив нам науки світання
Наші святкові і щирі вітання!*

Учитель:

- А тепер я доведу вам теорему Піфагора.

Ледар із задньої партії:

- А чи варто? Ми вам віримо на

М'яч ще летів у вікно директора, а діти вже грали в хованки...

Юро, скільки твоя мама повинна заплатити за 2 кілограми яблук, якщо 1 кг коштує 10 гривень?

- Не можу сказати, учителю, моя мама завжди торгується.

Вчителька перед контрольною:

- Горбенко! Я, сподіваюся, що не побачу, як ти сьогодні списуєш?

- Я теж сподіваюся...

На уроці історії вчителька запитує:

- Діти, хто такий Спартак?

- "Спартак" - чемпіон! - відповідають діти.

Вчителька:

- Петро, що означає фраза Гоголя: "Рідкісний птах долетить до середини Дніпра"?

Петро:

- Те, що Гоголь добре знав птахів. Нормальній птиці на середині Дніпра абсолютно нічого робити...

Вранці мама намагається розбудити сина, якому пора відправлятися в школу.

Мама:

- Вставай, синку, ти знову запізнишся до школи, уроки незабаром розпочнуться!

Син:

- Не хочу! Семенчук завжди своїми кулаками погрожує!

Мама:

- Ну, синку, так не можна, помирися із Семенчуком, а зараз пора вставати, бо запізнишся до школи на уроки!

Син:

- Ну її, цю школу! Не хочу! Не піду! Петренко у мене ганчіркою кидається!

Мама:

- Давай, синку, вставай, ти знову запізнишся до школи!

Син:

- Не піду! Кузявкіна на уроці мені язика показувала! Дразниться на перерві!

Мама:

- ти мусиш іти, тобі не можна прогулювати!

Син:

- Ну ма-а-а!.. Не піду-у-у!... Василенко з рогатки в мене стріляє!

Мама:

- Синку, ти повинен ходити до школи, ти ж таки **учитель!**

